

РЕШЕНИЕ

№ 7314

гр. София, 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 24.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **5043** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 203 от АПК във връзка с чл. 1 и чл.4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

С оглед задължителните указания на ВАС, дадени с решение № 5815 от 13.05.2021г по адм.д. № 11507/ 2020г :

Производството по делото е образувано е по искова молба /ИМ/ с която от С. С. Н. е предявен иск, който съдът квалифицира с правно основание чл.79, параграф 1 и чл.82, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните), по реда на чл.203 и сл. АПК и чл.1 и сл. от ЗОДОВ, за осъждане на ответника Националната агенция по приходите да заплати на ищеца обезщетение в размер на 1000 лева за неимуществени вреди, настъпили от неправомерното бездействие на НАП да изпълни задължението си да защити по сигурен начин данните на ищеца като гражданин, станало причина да бъде допуснат пробив в информационната система на НАП, довело до публичното разкриване на личните данни на ищеца. Претендира се и законната лихва считано от 15.07.2019г до окончателното ѝ изплащане.

С ИМ ищецът твърди, че личните му данни се съхраняват и обработват от НАП, която е администратор на лични данни по смисъла на чл.4, т.7 от Общия регламент за защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на

Съвета от 27.04.16 г. /Общия регламент/. Твърди, че НАП е нарушила задълженията си по чл.59, ал.1, чл.45, ал.1, т.6, чл.64, чл.66, ал.1 и ал.2, чл.67, чл.68 ЗЗЛД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент. На 15.07.2019 г. от медиите му станало известно, че при т.нар.“хакерска атака“ от електронните масиви на НАП неправомерно е изтекла информация с голям обем, съдържащи лични данни на множество българи, в това число и неговите. НАП като държавен орган, отговарящ за приходите на държавата, без които държавата не би могла да функционира, следвало да е осигурила по безупречен начин своята сигурност, респ в най-голяма степен да гарантира личните данни на гражданите на РБ. Конкретизира, че се оспорва „бездействието на НАП да защити личните му данни и едновременно с това предявява иск за обезщетение на причинените от това бездействие и предизвикано от него разпространение на личните му данни неимуществени вреди.“ Изрично се уточнява, че ответникът НАП макар и да е администратор на лични данни, е бездействал в качеството си на административен орган и носи отговорност по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Конкретното бездействие и нарушение на правни норми се изразявало в това, че НАП по силата на изрична законова разпоредба била длъжна да осъществи поведение /съвкупност от действия/, да предприеме такива мерки, че да гарантира и защити личните данни на ищцата. Съгласно чл.59, ал.1 ЗЗЛД, НАП като администратор на лични данни била длъжна, като отчита естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете за правата и свободите на физическите лица, да прилага подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира, че обработването се извършва в съответствие с този закон. Същото задължение се съдържало и в чл.24 от Общия регламент, а в чл.32 от него се предвиждали конкретни мерки, които следвало да бъдат взети при администрирането и обработването на лични данни. Тези задължения били въведени, за да гарантират един от основните принципи на обработване на лични данни, прогласен в чл.5, § 1, б.“е“ от Общия регламент.

В случая ответникът не положил достатъчно грижа и не приложил ефективни мерки за защита на сигурността на данните, с което не изпълнил задълженията си по чл.24 и чл.32 от Общия регламент и чл.59, ал.1 ЗЗЛД. Ответникът нарушил и разпоредбите на чл.45, ал.1, т.6 ЗЗЛД, които го задължават личните данни да се обработват по начин, който гарантира подходящо ниво на сигурност, като се прилагат подходящи технологии и организационни мерки; чл.64 ЗЗЛД, който го задължава да извършва оценка на въздействието на предвидените операции по обработването на лични данни върху тяхната защита; чл.66, ал.1 и ал.2 ЗЗЛД, който го задължава отчитайки достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете за правата и свободите на физическите лица, да прилага подходящи технически и организационни мерки за осигуряване на съобразено с този риск ниво на сигурност; чл.67 ЗЗЛД-в случаите на нарушение на сигурността на личните данни, което има вероятност да доведе до риск за правата и свободите на субектите на данни, администраторът без излишно забавяне, но не по-късно от 72 часа след като е разбрал за нарушението, уведомява комисията за него; чл.68 ЗЗЛД-когато има вероятност нарушението на сигурността на личните данни да доведе до висок риск за правата и свободите на субектите на данни, да уведоми субекта на данните за нарушението не по-късно от 7 дни от установяването му. Твърди се, че така изброените нарушения са довели до регламентираното в § 1, т.10 от ДР на ЗЗЛД, вр.чл.4, т.12 от Общия регламент понятие: “Нарушение на сигурността на лични данни“, което означавало

нарушение на сигурността, което води до случайно или неправомерно унищожаване, загуба, промяна, неразрешено разкриване или достъп до лични данни, които се предават, съхраняват или обработват по друг начин. В резултат на това били причинени неимуществени вреди, изразяващи в чувството на застрашеност, притеснение, което продължавало, опасение, че с личните му данни ще бъде злоупотребено, като евентуалните възможности за това са много-да не бъде отчуждено имуществото му, злоупотребено с банковите му сметки или изтеглени кредити от негово име, да не бъде променено гражданското му състояние, да бъде открадната самоличността му и използвана по всевъзможни начини, които биха му навредили. До настоящия момент ищецът срещнал в медиите множество плашещи материали за това как биха могли да бъдат използвани личните му данни. Всичко това натоварвало психически ищеца изключително много. Чувствал се незащитен от държавата. Страхувал се да не бъде изнудван, заплашван, нападат физически, с оглед изтеклите данни. Тези притеснения повлияли в негативен аспект на нормалния ритъм на живот на ищеца, като е напрегнат, стресиран и уплашен.

Ответникът НАП, чрез процесуалния си представител в с.з. и в писмен отговор прави възражения за недопустимост на исковата претенция, при условията на евентуалност поддържа неоснователност и недоказаност. Твърди, че е изпълнила в най-добра степен задължението си да защити по сигурен начин личните данни. Сочи, че разкритите данни са резултат от престъпно деяние по см. на НК, а не неправомерно бездействие. НАП като обект на злоумишлено посегателство не била отговорна за събитието, поради което не може да ѝ бъде вменено отговорност за вреди, още повече, че била предприела необходимите технически и организационни мерки за защита на личните данни. Претендира юриск. възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за недоказаност на исковата претенция.

Административен съд София град, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно член 82, параграф 6 от Регламент (ЕС) 2016/679, съдебните производства във връзка с упражняването на правото на обезщетение при нарушаване на правата на субекта на лични данни, произтичащи от Регламента, се образуват пред съдилища, компетентни, съгласно правото на държавата членка, посочена в член 79, параграф 2. Националната нормативна уредба за защита правата на физическите лица при обработване на личните им данни, доколкото същите не са уредени в Регламент (ЕС) 2016/79, се съдържа в Закона за защита на личните данни – чл. 1, ал. 1 ЗЗЛД. Съгласно чл. 39, ал. 1 ЗЗЛД, при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по закона субектът на данни може да обжалва действия и актове на администратора и на обработващия лични данни пред съда по реда на Административнопроцесуалния кодекс. В производството по ал. 1 субектът на данни може да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни от страна на администратора или на обработващия лични данни – чл. 39, ал. 2 ЗЗЛД. В чл. 39, ал. 1 ЗЗЛД не се съдържа специална процесуална уредба относно реда за упражняване на правото на субекта да сезира съда за нарушените му права при обработване на личните му данни, а се препраща към общия административнопроцесуален закон за търсене на отговорност на всички администратори на лични данни, независимо от тяхната правосубектност и

притежавани качества (публични органи или частноправни субекти), по аргумент от § 1, т. 1 АПК. Предмет на проверка по съществуването на спора е установяването дали актът, действието или бездействието на администратора на лични данни е съответно на Общия регламент за защита на личните данни. Незаконосъобразността на акта, действието или бездействието, което е в пряка причинна връзка с претендираната вреда е основание за ангажиране на отговорността на извършителя и в този контекст чл. 39, ал. 2 ЗЗЛД дава правна възможност на субекта на данни да предяви и претенцията за обезщетение, която да бъде разглеждана в същото производство. Процесуалният ред, по който засегнатият субект може да търси обезщетение и отговорност за причинените вреди поради неправомерно обработване на личните му данни, е уреден в глава единадесета "Производство за обезщетения" на Административнопроцесуалния кодекс. Следователно, правото да се претендира обезщетение за вреди, причинени от администратор на лични данни при или по повод обработване на лични данни на засегнатия субект се упражнява чрез предявяване на осъдителен иск, подлежащ на разглеждане от административните съдилища по реда на Административнопроцесуалния кодекс с препращане за неуредените въпроси към Закона за отговорността на държавата и общините за вреди и Гражданския процесуален кодекс.

Член 79, параграф 1 предвижда, че без да се засягат които и да било налични административни или несъдебни средства за защита, включително правото на подаване на жалба до надзорен орган съгласно член 77, всеки субект на данни има право на ефективна съдебна защита, когато счита, че правата му по регламента са били нарушени в резултат на обработване на личните му данни, което не е в съответствие с регламента. Производствата срещу даден администратор или обработващ лични данни се образуват пред съдилищата на държавата членка, в която администраторът или обработващият лични данни има място на установяване – член 79, параграф 2. Правото на обезщетение и отговорност за причинени вреди е предвидено в член 82, параграф 1 от Общия регламент, съгласно който всяко лице, което е претърпяло материални или нематериални вреди в резултат на нарушение на регламента, има право да получи обезщетение от администратора или обработващия лични данни за нанесените вреди. Администраторът, участващ в обработването на лични данни, носи отговорност за вреди, произтичащи от извършеното обработване, което нарушава регламента.

Материалноправните предпоставки на отговорността на държавата за вреди, причинени от нарушение на правото на ЕС, произтичат директно от наднационалния правен ред. Ето защо, предметът на доказване по чл. 82 от Общия регламент изисква следните задължителни елементи: 1. доказано нарушение на Регламент (ЕС) 2016/679; 2. наличие на материална или нематериална вреда; 3. причинна връзка между претърпяната вреда и нарушението на Регламента. В случая ищецът претендира да му се изплати обезщетение за причинени му неимуществени вреди, в резултат на незаконносъобразно бездействие на ответника НАП да изпълни произтичащи от чл.59, ал.1 от ЗЗЛД, чл. 45 ал.1 т.6, чл. 64, чл. 66 ал.1 и ал.2, чл.67, чл.68 от ЗЗЛД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/ задължения. С оглед изложените по-горе съображения и по арг.от чл. 204, ал. 4 от АПК предпоставка за ангажиране на отговорността на ответника е незаконосъобразност на бездействието, която следва да бъде установена от съда, пред

който е предявен иска за обезщетение.

Ищецът носи доказателствата тежест съобразно правилата при предявен отрицателен установителен иск, т.е в негова тежест е да установи наличието на свое защитимо право, засегнато от правния спор, като докаже фактите, от които то произтича. Съответно, ответната страна следва да установи, че е изпълнила задълженията си да защити по сигурен начин данните на ищеца, произтичащи от член 24 и член 32 от Общия регламент. Доказателствена тежест е изрично указана на страните с определение от 18.06.2021г и съобразно задължителните указания на ВАС, дадени по адм.д. 11507/ 2020г. Ответникът следва да докаже изпълнението на действията, дължими по силата на посочените правни норми, които обезпечават защитимото право на ищеца. По отношение установяването на първия елемент от фактическия състав на предявения иск, съдът е указал на ответника, че за установяване изпълнението на задълженията за предприемане на подходящи и ефективни технически мерки са му необходими специални знания от специалност „киберсигурност“, с които съдът не разполага. Въпреки указаната му доказателствена тежест, ответникът не е поискал извършване съдебно-техническа експертиза /в с.з. на 24.11.2021г процесуалният представител на ответника изрично заявява, че няма искане за допускане на експертиза/, поради което следва да се приеме, че "администраторът на лични данни" не е установил, че извършените от него действия, за които са представени само писмени доказателства, са били подходящи технически за осигуряване на съобразено с риска ниво на сигурност на личните данни на ищеца. При това положение, следва да се приема за установен по делото първият елемент от фактическия състав на предявения иск- бездействие за точно изпълнение на задължението по чл.59 ЗЗЛД и чл.32 от Общия регламент относно защита на данните, а именно приложени от администратора на лични данни подходящи технически мерки за осигуряване на ниво на сигурност, съобразено с риска, предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица. Представените по делото писмени доказателства сочат на предприети организационни мерки, но не доказват по несъмнен начин, че същите са били в такава степен подходящи и ефективни, както и че са взети такива технически мерки, които са подходящи и ефективни по начин, който гарантира изискваното ниво на сигурност при обработването на личните данни в съответствие с Регламента. Съответно събрания доказателствен материал по делото не обуславя извод, че са изпълнени изискванията на член 24 и член 32 от Регламента и не е налице основание администраторът на лични данни да бъде освободен от отговорност поради осъществяване на условието на член 82, параграф 3 от Общия регламент. Член 82, параграф 3 от Регламента допуска администраторът на лични да се освободи от отговорност съгласно параграф 2, ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за събитието, причинило вредата. Разпоредбата ясно възлага тежестта на доказване върху администратора на лични данни, при възражение от негова страна за освобождаване от отговорност за причинени вреди в резултат на нарушаване на Регламента, да установи по несъмнен начин, че е предприел подходящите и ефективни организационни и технически мерки, така че по никакъв начин не е отговорен за изтичането на личните данни на ищеца в интернет пространството в резултат на извършения неправомерен пробив в информационната система на НАП.

Легално определение на термина „бездействие“ липсва. Под „действие“,

респ. „бездействие“, следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба. По отношение наличието на незаконосъобразно бездействие в процесният случай следва да се има предвид, че предмет на защита е бездействието на административния орган когато последният е задължен да извърши определени действия по силата на нормативен акт. Не всяко неизпълнение на задължение на административен орган представлява бездействие, а само неизвършването на фактически действия, при наличието на нормативно установено задължение за извършване на такива. Съставомерно в този случай е липсата на активно поведение /бездействие/ на компетентен орган да извърши конкретни фактически действия.

От установената по делото фактическа обстановка, в т.ч. и от ангажираните гласни доказателства /показанията на свидетеля И. К. / които съдят кредитира като базираци се на лични възприятия и непосредствени впечатления от осъществени в обективната действителност факти, то релевантна за спора е изтеклата на 15.07.2019г вследствие нерегламентиран достъп от електронните масиви на НАП, информация съдържаща лични данни на ищеца. В резултат неоторизирания достъп до сървъра на НАП, съдържащ информация относно личните данни на ищеца, се създали притеснения и опасения у последния, да не бъде злоупотребено с тях. По факта, че на посочената дата, поради нерегламентиран достъп е изтекла информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на ищеца не се спори. Според чл.59 ал.1 от ЗЗЛД администраторът на лични данни /НАП/, като отчита естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете за правата и свободите на физическите лица, прилага подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с този закон. При необходимост тези мерки се преразглеждат и актуализират. Същото задължение се съдържа и в чл.24 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/, а в чл.32 са предвидени конкретните мерки които следва да се предприемат. Обстоятелството, че е изтекла информация от сървърите на НАП, вследствие неоторизиран достъп безспорно, според настоящият състав на съда сочи на противоправно бездействие на ответника да изпълни произтичащи от посочените разпоредби задължения да осигури достатъчна надеждност и сигурност на информационната си система, да защити физическите лица във връзка с обработването на личните им данни по см. на § 1 т.4 от ДР на ЗЗЛД във връзка с чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, в т.ч. правото на защита на личните им данни.

Именно техническата уязвимост на информационната система е довела до нерегламентирано разкриване и разпространение личните данни на ищеца, а тя е вследствие от неприлагането на подходящи мерки за защита. Ако системата беше ефективно и надеждно защитена, не би се стигнало до пробива й, довел до разкриване личните данни на ищеца. Немислимо е в процесният

случай изпълнение на конкретната задача по прилагане подходящи технически и организационни мерки без изпълнение задачата по предотвратяване на престъплението, защото връзката между двете задачи е пряка и логична – бъде ли изпълнено по изискуемия се ефективен начин задължението по предотвратяване изтичането на лични данни, то не би следвало да е възможно злоумишлено деяние, престъпно посегателство по смисъла на Наказателния кодекс и обратно – щом като е налице деяние по см. на НК, това означава, че задачата по предотвратяване на престъплението и предотвратяване неправомерно достъпена база данни не е била изпълнена. В тази връзка доводите на ответника, че престъпното деяние не е обусловено, респ. само по себе си не поставя под съмнение мерките за сигурност са неоснователни. Именно НАП е следвало да извърши анализ на тези обективни факти, да съобрази поведението си с тях, за да гарантира запазване и предотвратяване изтичането на личните данни на ищеца. Обстоятелството, че е извършена хакерска атака, пробита е информационната система на НАП е неоспоримо доказателство, че не са предприети подходящи технически и организационни мерки за защита обработване личните данни на ищеца, което е достатъчно да бъде направен извод за противоправност бездействието на НАП. Въпросът дали хакерската атака осъществява състав на престъпление е ирелевантен по делото-съдът не приравнява априори настъпилия противоправен резултат на противоправно бездействие на ответника, а съобразява процесуалните последици от непроведеното от него успешно пълно доказване на надлежно изпълнение на задължението му за сигурност на обработването, тоест същественото е дали администраторът на лични данни е приложил подходящи технически и организационни мерки, по начин, който би го освободил от отговорност за събитието, в резултат на което е осъществен неоторизиран достъп, неразрешено разкриване и разпространение на лични данни на физически лица, в различен обем. НАП в качеството си на администратор на лични данни по см. на чл.4 т.7 от Регламент ЕС 2016/679 при осъществяване дейността си е следвало ефективно да предприеме мерки за предотвратяване злоумишлен достъп по личните данни на ищеца. В процесният случай това не е постигнато. Ответникът не е изпълнил задължението си по опазване изтичането на лични данни, като от противоправното му бездействие следва твърдения от ищеца увреждащ резултат. Бездействието на НАП е незаконосъобразно, противоречи /не съответства на нормативни изисквания на чл.59, ал.1 от ЗЗЛД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/. Ирелевантни са доводите на ответника, че след 15.07.2019г, когато е осъществен нерегламентиран достъп, НАП е предприела мерки за защита личните данни.

С оглед горното може да се направи извод, че е налице първата предпоставка за ангажиране отговорността по ЗОДОВ, а именно незаконосъобразно бездействие.

На следващо място, от показанията на св. И. К., които съдят цени по изложените по-горе съображения в тяхната взаимовръзка и обусловеност с ангажирания по делото доказателствен материал, доколкото показанията му се основават на лични възприятия, непосредствени впечатления, базират се на системни и трайни наблюдения за осъществени в правната действителност факти от процесния период и от друга страна като на възможната им заинтересованост се противопоставя наказателната отговорност при лъжесвидетелстване, с която е запознат се установява, че в резултат незаконосъобразното бездействие на ответника НАП С. Н. е изживял стрес, безпокойство, тревожност, причинен му е психически дискомфорт и негативни емоции. Свидетелят е категоричен, че този случай се е отразил негативно на психоемоционалното състояние на ищеца. Периодът от време на преживяване на всички тези негативни емоции са безспорно в логическа причинно-следствена връзка със случая от 15.07.2019г, дават основание да се приеме, че за ищеца са настъпили морални вреди, негативни емоционални проблеми. Свидетелските показания сочат на отрицателни преживявания и негативно емоционално състояние на ищеца, което е провокирано от нарушението на Регламента при обработване на личните му данни от НАП, в качеството му на администратор на лични данни.

От значение, доколкото твърденията са неимуществени и са свързани със субективното възприятие на ищеца, е дали у същия се е породило твърдяното състояние на сериозно безпокойство и тревожност. От ангажираните гласни доказателства безспорно се установи, че ищецът е изживял притеснения и стрес и свързаните с това негативни изживявания. Нематериалните вреди настъпват в резултат от нарушаването сигурността на данните, като в Регламента е посочено, че понятието „вреда“ следва да се тълкува в по-широк смисъл в контекста на съдебната практика на Съда по начин, който отразява напълно целите на настоящия регламент. Нематериални вреди са налице и при преживени отрицателни, негативни състояния, свързани с притеснения от допуснатия пробив в сигурността на обработване на личните данни, като същите не са хипотетични и евентуални, нито е необходимо да бъде доказан реален страх от реална съществуваща заплаха от увреждане на имущество или претърпяна реална вреда. Причиняването на усещане за тревога от нарушената сигурността на защитимото благо (личните данни) е достатъчно, за да се ангажира отговорност на администратора на лични данни, който има задължение да я гарантира и да не позволи нарушения на гарантирани от европейското право основни права. Ето защо, съдът намира за установен факта на тези вреди и пряката причинно-следствена връзка между настъпването им и незаконосъобразното бездействие. Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица в случая от незаконосъобразното бездействие на ответника. На обезщетяване подлежат и вътрешните, душевни състояния тогава, когато справедливостта налага същите

да бъдат възмездени, какъвто е настоящият случай. В правната теория е прието, че обезщетението за неимуществени вреди е с компенсаторна функция, доколкото е възможно да бъдат компенсирани вредите в техния паричен еквивалент. Тъй като няма утвърдена формула за тяхното пресмятане, размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост при съобразяване на всички конкретни обективно съществуващи обстоятелства и практиката на съдилищата. Вътрешните душевни страдания и чувството за тревожност и несигурност следва да бъдат овъзмездени.

Съгласно чл.52 ЗЗД, обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието “справедливост” не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. Законът е категоричен, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди се формира по справедливост по реда на чл.52 от ЗЗД единствено от степента и характера на преживените болки и страдания от ищеца. Макар посочените вреди да нямат паричен еквивалент, съдът приема, че претендираната от ищеца сума от 1 000 лв. е прекомерно завишена. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост”, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване. Изхождайки от характера на претърпените вреди, трайността на търпението им, доказаните душевни страдания и общото му психическо състояние, като следствие от търпени морални вреди, съдът намира, че справедливия размер на дължимото обезщетение за неимуществени вреди възлиза на 200 лв. по смисъла на чл. 52 от ЗЗД, вр. чл. 4 от ЗОДОВ за причиненото състояние на безпокойство и притеснение. Предвид уважаване на основния иск, следва да бъде уважен и акцесорния такъв, във връзка със законната лихва върху присъдената сума считано от 15.07.2019г /датата на увреждането / до окончателното изплащане на сумата. Исковата претенция до пълния предявен размер следва да се отхвърли.

В допълнение, наличието на висящо съдебно производство по обжалване на наказателното постановление, с което е санкциониран администраторът на лични данни е ирелевантно, предвид липсата на идентичност на предмета на двете производства, както и на преюдициалност на производството пред съда по повод наложените принудителни административни мерки от надзорния орган /адм. дело №10477/2019 г. на АССГ е висящо/, и претенцията на ищеца като физическо лице за обезщетение,

предявена пред съда. В тази връзка трябва да се подчертае разграничението между незаконосъобразността на бездействието на НАП при осъществяване на административната дейност по обработване на личните данни като материално правно условие за основателност на претенцията и като основание за налагането на принудителни административни мерки и административни санкции за това нарушение от надзорния орган. Както се посочи, съгласно правилото на член 79, параграф 1 от Общия регламент за защита на личните данни, субектът на данни разполага с право на ефективна съдебна защита, независимо от наличните административни или несъдебни средства за защита, включително правото на подаване на жалба до надзорен орган, т.е. не е възможно да бъде отречено правото му да предяви осъдителен иск за обезщетение, гарантирано от Общия регламент за защита на личните данни поради висящ съдебен спор между администратора на лични данни и надзорния орган, т. к. това би представлявало поставяне на допълнително условие от националното право, в нарушение на принципите на равностойност и ефективност.

При тази установеност на фактите, съдът прави извод за осъществен фактическия състав по чл. 82 от Общия регламент: 1. доказано нарушение на Регламент (ЕС) 2016/679; 2. наличие на нематериална вреда; 3. причинна връзка между претърпяната вреда и нарушението на Регламента, тоест налице е незаконосъобразно бездействие, реално увреждане на ищеца и пряка причинна връзка между увреждането и бездействието; поради което и при условията на чл. 52 ЗЗД, съдът следва да овъзмезди по справедливост неимуществените вреди на ищеца. /В този смисъл Р № 5921/ 18.05.2021г по адм.д № 12931/ 2020г на ВАС/

Относно разноските: Съгласно чл. 10, ал. 3 (Нова - ДВ, бр. 43 от 2008 г., доп., бр. 94 от 2019 г.) от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

В случая разноските възлизат на 10 лв. представляващи д.т. по ИМ, 30 лв. д.т. по частната жалба, 5 лв. д. т. по касационната жалба, които с оглед посочената разпоредба се дължат на ищеца в пълен размер дори и при частично уважаване на исковата претенция.

Ищецът не сочи разноски за адвокатско възнаграждение в настоящото производство, т. к. в договора за правна защита и съдействие /л. 15 от дело № 11206/ 2019 / е посочено "безплатна правна помощ", като ищецът се позовава на чл. 38, ал. 2, във вр. с ал. 1, т. 3 от ЗА. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА - В случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна

да го заплати. При така предявения общ размер на материалния интерес от 1 000 лв. минималният размер на адвокатското възнаграждение, определен съгласно чл. 8 ал.1 т.1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е в размер на 300 лв. Към посочената норма препраща изрично разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. При това положение и като съобрази характера на настоящото исково производство с материален интерес до 1000 лв., изхода на делото /частично уважена искова претенция в размер на 200 лева / и разпоредбите на чл. 38, ал. 2, във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА, дължимото адвокатско минимално възнаграждение е 60 лева за една инстанция, или общо 120 лв. включваща адвокатското възнаграждение и за касационната инстанция. /Съдебно- административните производства са двуинстанционни и връщането на делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд не прави производството триинстанционно, поради което следва да се присъди адвокатско възнаграждение за две инстанции, а не за три/. Също така произнасяне по разноските дължи само съдът, който решава въпроса по същество, тоест има се предвид случаите когато съдът се произнася по същество и постановява решение, с което уважава или отхвърля ИМ (изцяло или частично). Следователно за производството по частната жалба не се дължи адвокатско възнаграждение.

Ето защо, на ищеца, на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ следва да бъдат присъдени разходи в размер общо на 45 лв. д.т., а на адв. Ю. 120 лв. адвокатско възнаграждение.

По направеното искане на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение съдът намира следното:

Според чл.10 ал.4 от ЗОДОВ (Нова – ДВ, бр. 94 от 2019 г.) съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на разноски, съдът определя на същата разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 25 ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, и съразмерно на отхвърлената част от иска присъжда 80 лева за една инстанция или общо 160 лв за две съдебни инстанции.

Водим от горното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите /НАП/ да заплати на С. С. Н. по иска с правно основание по чл.79, параграф 1 и чл.82, параграф 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните обезщетение за причинените му неимуществени вреди в размер на 200 (двеста) лева, ведно със законната лихва считано от 15.07.2019г до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ иска до пълния предявен размер от 1 000 лв.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите /НАП/ да заплати на С. С. Н. на осн. чл.10, ал.3 от ЗОДОВ сумата от 45 лв. разноски.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите /НАП/ да заплати на адвокат С. Ц. С.-Ю. сумата от 120 лв. адвокатско възнаграждение на осн. чл.38, ал.2 от ЗА.

ОСЪЖДА С. С. Н. да заплати на Национална агенция по приходите /НАП / юрисконсултско възнаграждение в размер на 160 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: